

Нека остане во семејството

Џон Марс

ПРОЛОГ

ПРЕД ТРИЕСЕТ И ДЕВЕТ ГОДИНИ

Собирам храброст да се придвижам и почнувам да се качувам по скалиите. Добро го знам овој пат, па ја избежнувам секоја шипица што крчка.

На една рака од враштаа кон која се приближувам, се спуштам на колена и се вкочанувам кога коленаа ми крцнуваат како суви гранчиња што пукаат. Ако ме слушнале и се сврши квакаа, тојово е со мене. Поради вакво прекршување на правилата може следниот пат јас да завршам во собата.

Иако знам што ризикувам, не можам да ја поитиснам желбата да бидам овде, блиску до она што се случува.

Се уверувам дека е безбедно, па лежнувам со цело тело, ничкум пред враштаа. Го приитискам шоплиот образ врз спудениите подни шипици и најпосле го слушам. Гласот му е понеразбирлив и попридушен одошто уштинава. Уштинава удираше силно по подот со шупаници и со штапала, а неговите вресоци и молби да го пуштаат на слобода одекнуваа од сидовите и шаванот. Тоа не траеше долго: брзо замолкна кога ите јурнаа по скалиите нагоре да се сочат со него.

Сега толку силно мижуркам кон процетот под враштаа што очите ме печат. Надвор е бел ден, но во собата е полуштемно, што значи дека сигурно завесиите се навлечени. Нейотребна мерка на претпазливост, зашто од ниедна друга града нема поглед кон оваа. Надвор има само приватна градина оградена со сид и мал овоштарник со јаболкници што рааат јаболка за живење. Двор од фарма што веќе не се користат не дели од најблискиот сосед, кој се наоѓа на околу четирисотини метри погоре по патот.

Најпосле, усјевам да здогледам ѝар боси сѝајала. Табаниѝе му се свиени, но не дойирааѝ до ѝодоиѝ, ѝа си-
ѝурно сѝои на ѝрсѝи. Веројатно јажеѝо закачено за ку-
каѝа на ѝаваноѝ ѝо држи исѝравен. Сиѝурно малку му ја
олабавиле крѝаѝа со која му ја заѝнале усѝаѝа, заѝѝо
едвај можам да разберам како ѝивко изѝовара „дома“ и
„ѝуѝѝеѝе ме“. Неѝовиоиѝ очај ќе ѝи воодушеви.

Не е ѝрвиоиѝ фаѝен во нивнаѝа мрежа, а нема да
биде ни ѝоследен. Повеќеѝо молаѝ за милосѝи, но залудно
си ѝо ѝрошаѝ времеѝо. Нема да се ѝредомислаѝ, заѝѝо
никоѝаш не се ѝредомислувааѝ. Никој ѝод овој ѝокрив не
верува во сочувсѝво. Емѝаѝијаѝа овде е ѝуѝо чувсѝво.

Мислиѝе ми се ѝрефрлааѝ од неѝо на нив. Парѝнер-
сѝвоѝо им е необично, а сеѝак, како создадени се еден за
друѝ. Само заедно можайѝ да бидаѝ она ѝѝо нависѝина
се. Надвор, во висѝинскиоиѝ свеѝи, каде ѝѝо не можайѝ да
ја контролирааѝ срединаѝа, ѝринудени се да се ѝрисѝо-
собувааѝ и да ѝлумаѝ. Тивки се и ненамеѝливи и ѝреѝ-
ѝосѝавувам дека ѝовеќеѝо луѝе ѝи заборавааѝ набрѝу
оиѝако ќе им се вкрсѝаѝ ѝаѝиѝѝаѝа. Им ѝоминува
она ѝѝо ѝо ѝраваѝ ѝокму бидејќи се кријаѝ ѝред носоиѝ
на сиѝе и бидејќи се однесувааѝ сосема обично. Никој
во нив не ѝо ѝледа она ѝѝо ѝо ѝледам јас бидејќи никој
нема ниѝу ѝричина да бара ѝаќво неѝѝо. Единсѝвено
јас ѝледам колку им се ѝразни очиѝе.

Од мислиѝе ме сеѝнува сува кашлица која дойира
од собаѝа, а веднаѝ ѝо неа слушам очајнички, задаве-
ни бревѝања за воздух. Поѝоа внатре се ѝојавува зрак
свеѝлина и доѝоѝаш расѝарченаѝа слика ѝред мене се
сосѝавува: ѝој балансира на самиѝе врвови од нокѝи-
ѝе на ножниѝе ѝрсѝи. Но иако веќе нема сомнеж ѝѝо
ѝо чека, не се оѝкажува. „Ве молам“, задиѝано вели. „Не
ѝравеѝе ѝо ова.“ Поисѝраен е оѝколку ѝѝо мислев.

Како и друѝиѝе ѝред неѝо, се држи за сламка дека
ќе се случи чудо. Не сфаќа дека, за нив, ѝој не е човечко
суѝѝесѝво. За нив е обичен, еѝѝин ѝредмеѝ. И нависѝина
не е важно колку невнимаѝелно се однесуваѝ со
ѝаќов ѝредмеѝ, заѝѝо ако се скрѝи, лесно се заменува.

Тоа ќе се случи и со неџо. Можеби ќе им шребаат седмици или месеци, но на крај ќе се појави друџ истџ како неџо. Секогаш се појавува.

Шушкањето на пласично кесе ми кажува дека речиси ја завршиле иџраиџа со неџо. И погаш, во еден брз пошеџ, сџајалатиџа му се креваат од подоиџ и исчезнуваат наџоре, како ангелиџе да џо огнеле на небоиџо. Не џо огнеле, се разбира. Ова е месџо шџо џо избеѓнуваат дури и ангелиџе. Следува звук на жесџоко приелкање, со ушџе шушкање и придушени крици, а пошоа во собатиџа насџанува шџишина.

Сеџа осџанува само шенок превез од чад од циџара шџо се повлекува под враџатиџа.

Ова ми е знак да заминам. Се кревам на нозе истџо шолку полека и шивко како шџо присџиџнав, со меки чекори минувам по ходникоиџ до мојатиџа соба и ја зашворам враџатиџа зад себе. Лежам на креветиџо со ошворена книџа во раџеџе коџа, недолџо пошоа, шџие приоџаат до мојатиџа враџа.

Таа прва поџоворува, со певлива инџонаџиџа во џла-сош. „Сеџа можеш да излезеш“, џвркоиџ.

Олку расџоложена е само ошпосле.

Коџа не одџоварам, чекориџе зашџираат. Враџатиџа полека се ошвора и дваџатиџа сџојаџ на праџоџ од мојатиџа соба. Косатиџа му е разбушавена, а на враџоџ има шраџа од шемноџрвен кармин. Таа џо има истџиџоџ задоволен израз на лицеџо како коџа ќе повлече прв дим од циџара. „Ме слушна ли?“ прашува.

„Да“, одџоварам и некако усџевам да се насмевнам. „Извини.“

Таа ме одмерува еден миџ, а пошоа и дваџатиџа продолжуваат по ходникоиџ и ја осџаваат враџатиџа подошворена. Јас се враќам на книџатиџа шџо не ја читам.

Ошќако се уверувам дека се симнале на приземје, морбидна џубоџиџност ме шера да се враџам во онаа соба. Ме шера повџорно да сирнам под враџатиџа за да му џо здоџледам шелоџо бидеџќи никогаш немам видено

Нека остане во семејството

што ѝ прават со телата откако ќе завршат со нив. Но честито си го замислувам тоа. Сепак, се разубедувам. Не, си велам, за денес доволно си ја испушувал среќата; наградата не вреди ни за ризикот ни за казната.

Нема да ѝ помине многу време пред јавноста да дознае за најновото исчезнување. Случајот можеби ќе се задржи во веснициите или на телевизора неколку дена, па дури и една седмица. Потоа, таа весит ќе ја заменат други, нови и поважни. Сите набрзо го забораваат исчезналото дело – сите освен неговото семејство. И јас. Јас ги помнам сите до едно.

Затоа што јас сум мајката што ги наamuва овде.

ТРАНСКРИПТ ОД ИНТЕРВЈУТО ВО ВЕСТИТЕ НА ТВ „АНГЛИЈА“ СО КЕЈТ ТУРСТОН, ХАЈ СТРИТ, СТУКБЕРИ, БЕДФОРДШИР

Тоа е кука од оние што не ги забележуваш, дури и кога со години живееш во селото. Се наоѓа на самата периферија и е толку обрасната што не можеш да ја видиш низ дрвјата и грмушките. Последен пат овде некој живеел пред повеќе од триесет години – една постара двојка, а мислам дека подоцна им се придружило и младо семејство. Неколку години подоцна сите се иселија прекуноќ, без никој да забележи. Никој не знае зошто заминале ниту каде отишле. Како и да е, дотогаш никогаш немав видено некој да доаѓа во куќата или да заминува од неа, сè додека не пристигна новата двојка. Сите се прашувавме кој би се решил да живее на место како ова. Мислевме дека сигурно имаат длабоки џебови и многу време на располагање.

ПОГЛАВЈЕ 1

МИА, 2018

Седиме во комбето на Фин и зјапаме во имотот лево од нас. Тој го гасне моторот и тишината станува опиплива. Ниту еден од нас не знае што да каже прво.

„Значи“, почнува најпосле, „ова ќе ни биде дом, а?“

Како да сака да му потврдам нешто што веќе го знае. Се обидувам да смислам нешто доволно ентузијастично, на пример, „Колку ќе бидеме среќни овде!“ или „Ова е нашиот дом од соништата“, но одговорот ми е повеќе концизен одошто утешителен. „Така е“, велам.

Одговара така што полека кима со главата додека се обидува да сфати што сме сториле. Потоа, повторно се стишуваме и двајцата додека нè облева сознанието колку е огромна задачата пред нас. Ми се слошува.

Во страничниот ретровизор за миг го здогледувам остатокот од главната улица. Во изминатата година неколкупати пеш и со кола ги поминавме овие патишта и се согласивме дека токму во вакво село сакаме да се преселиме. Критериумите ни беа едноставни: местото не смееше да биде на повеќе од петнаесет минути возење од центарот на гратчето и железничката станица; мораше да има продавници и паб; куќата не смееше да биде премногу изложена на туѓи погледи; а наоколу мораше да има многу можности за долги прошетки низ природа, за кога конечно ќе го земеме кучето што отсекогаш си ветувавме дека ќе го набавиме. Стукбери ги исполнуваше сите услови.

Единствената пречка – и тоа голема – беа цените на недвижностите. Ако не сакаш да живееш во новоградба како излезена од калап, треба да бидеш подготвен да платиш за таа привилегија. А ние немавме толку пари.

Во претходните обиколки ниту Фин ниту јас не ја забележавме оваа самостојна двокатна викторијанска кука со пет спални соби. Ја регистриравме дури откако мојата ламја-свекрва ја забележа рекламата за неа на една он-лајн брошура на аукциска кука. Таа и свекор ми планираа да наддаваат за неа и самите да ја реновираат, но куќата беше совршена за Фин и за мене. По низа расправи, на крај – иако неволно – се согласија да ни дозволат ние да доставиме понуда за купување.

И пред да се свестиме, седевме во сала во која дуваше промаја и се наддававме за неа со шестмина непознати.

Кога почна наддавањето, зглобовите на прстите на Фин беа бели колку и неговото лице. Како да имаше претчувство за она што нè чека. Уривањето и обновувањето на кукава ќе им ставеше крај на нашите викенди во butik-хотели преку „Mr & Mrs Smith“, на моите спа-викенди со другарките, на неговите натпревари во фудбалската лига со другарите во недела наутро, како и на концертите и прескапите членарини за фитнес-сали. Збогум, забаво. Здравно, ринтање.

Купувањето кука досега не ни одеше лесно. Кога се венчавме пред пет години, го продадовме мојот стан во Лондон и се вселивме во куќата на Фин, споена со соседните од двете страни, во Лејтон Базард. Но куќата со две соби долу и две горе не беше доволно пространа за да основаме семејство. Затоа ја продадовме и се вселивме кај неговите родители, Дејв и Деби, додека баравме нешто свое. Четирипати ни прифатија понуда за кука, но четирипати потоа или друг купувач нудеше повеќе од нас, или сопствениците се премислуваа. И така, решивме да ризикуваме: без воопшто да ја видиме куќата во живо или да ангажираме стручно лице да ја прегледа, на крај останавме последните што сè уште наддаваа.

Сега го погледнувам Фин, со погледот прикован за куќата како зајак фатен во светлата на фаровите. Не смеам да му покажам дека и јас се сомневам. Со следното прашање само си барам критика, но сепак го поставувам. „Подобра е или полоша отколку што мислеше?“

„Тешко е да се каже“, вели. Внимателно ги избира зборовите. Речиси ги слушам запчаниците во неговиот мозок додека ги подредува по приоритет работите што треба да се завршат. Фин е прагматичен тип и има природен талент за решавање проблеми. Претпоставувам токму затоа е добар водоинсталатер и мајстор за сите поправки низ домот. Умее само да погледне некој предмет и инстинктивно да знае како работи или како да го поправи. Јас сум спротивното. Јас само ќе погледнам нешто – и тоа се распаѓа.

„Но ти и татко ти ќе завршите голем дел од работата, нели?“

„Се надевам.“

Излегуваме од комбето. „Ќе влеземе ли?“ Се фаќам со двете раце за неговата надлактица. Напнат е како преговарач во заложничка криза.

Отсекогаш сме биле стопроцентно искрени еден со друг, но денес премолчувам што навистина мислам – дека сме направиле огромна грешка, бестрага, и дека сме толку далеку од нашата комфорна зона што одовде каде што стоиме дури не можеме ни да ја видиме. Но ова е единствениот начин да го добиеме она што го сакавме – куќа на село по пониска цена – и конечно да се извлечеме од живеење под ист покрив со неговите родители. Тој можеби е близок со нив, но јас дефинитивно не сум.

Можеби месџово ќе ни згоди, си велам. Можеби е шок-му она што ни треба.

Оптимизмот ми трае колку и самата мисла. А потоа пак ми се слободува.

ПОГЛАВЈЕ 2

ФИН

Што кур направивме? Ама што е ова, *ебајше*? Срцето ми бие како лудо и едвај се воздржувам да не ѝ кажам на Миа како навистина се чувствувам.

Отсекогаш велевме дека ќе си ја кажуваме вистината, без оглед колку може да го вознемири другиот, но кога станува збор за кукава, ми снема храброст. Од мигот кога влеговме во аукциската сала до пред еден час, кога ги зедовме клучевите, инстинктот ми вели дека правиме огромна грешка. Ја вложивме целата животна заштеда во кука во која уште не сме ни стапнале, а ме фаќа паника колку пари допрва ќе ни проголта за поправки.

Навистина не мислев дека ќе истераме до крај. По правило, ако на мајка ми нешто ѝ се допаѓа, Миа ќе го мрази. Само што овојпат Миа навистина ја сакаше кукавата и не прифаќаше „не“ за одговор. Моите родители планираа да ја средат и да ја препродадат, а сега ептен ми е криво што им ја зедов таа можност, бидејќи парите навистина им требаат.

Дури и кога ја прифатија нашата највисока понуда, сè уште мислев дека нешто ќе се случи во последен момент. Но еве нè, со клучевите в рака – нашите имиња само што не се впишани како сопственици, а јас се посерувам од страв како да сум голтнал грст лаксативи. Еден брз поглед од надвор ми кажува дека е уште полошо отколку што замислував. Но заради Миа морам да се преправам дека сè ќе биде во ред. Доволно пати досега други ѝ се посрале на кефот; не морам и јас.

Можеби погрешно ја проценувам жена ми, но нешто ми вели дека местово не ѝ се допаѓа толку колку што сака

да покаже. Кога е вознемирена или нешто ја плаши, а не сака да го признае, со палците си ги трие показалците. Денес ги трие толку брзо што уште малку ќе почне да фрла искри.

Миа прва ја преминува улицата; јас сум веднаш зад неа. Отвора 'рѓосана метална порта висока до појас и двајцата се пробиваме низ природната патека, толку обрасната што едвај се гледа каде завршува таа, а каде почнува градината. „Како во Џуманџи“, велам. „Очекувам секој миг Двејн Џонсон да се појави однекаде на мотор.“ Како на глуп да сум ја кажал шегата.

Влезната врата и прозорците на приземјето се затворени со метални плочи, но прозорците на катот сè уште се гледаат. Некои се искршени од старост, невреме или вандали, а други едвај висат во скапаните рамки. Никогаш не сум видел глицинија да порасне толку голема – стеблото ѝ е како на мало дрво, а растението се протега сè до покривот. Треба да се обноват фугите на двата оџаци и меѓу голем дел од тулите околу рамката на вратата, а дрвените челни даски под покривот се скапани. Ова не е кука за потсредување – целава проклетија треба да се урне до темел и да се изгради повторно – од нула.

Само што немаме пари за тоа. Планот е самите да завршиме колку што можеме повеќе. Никогаш не би го кажал тоа гласно, но добро е што бизнисот на татко ми пропадна, бидејќи инаку немаше да има толку време колку што ќе биде потребно за да ми помогне околу кукава. Ненаплатените фактури и сè помалиот број на нарачки го принудија да ја затвори својата градежна фирма, па сега преживува со по некоја ситна работа овде-онде и како физички работник кај други. Не ми зборува колку му е тешко. Ретко зборуваме за нешто што навистина е важно.

Миа со клучевите ги отклучува катанците на вратата и влегуваме. Поради штиците заковани преку прозорците, внатре е мрачно, па се враќам до комбето и од кутијата за алат земам две батериски светилки. Почнувам и да снимам со телефонот за подоцна повторно да ја прегледам снимката и да проценам што треба прво да се заврши.

„Се сеќаваш ли колку долго стои празна куќава?“ прашувам.

„Мислам дека аукционерот рече четириесет и нешто години.“

Прва станица ни е кујната. Сидовите се обложени со дрвена ламперија, а шкафчињата се затворени со кратки завесички или вратички. Сè изгледа ужасно застарено. Ниту трпезаријата, дневната соба, бањата или влезниот простор не се подобри, па внимателно се качуваме по скалите и газиме по краевите на секое скалило за да не пропаднеме низ ослабнатиот среден дел. Исто толку внимателно газиме и по подните штици на ходникот на катот што води до сите пет спални соби. Без извештај за состојбата или градежен преглед, колку што знаеме, можеби газиме по чкорчиња.

Миа оди пред мене и ја отвора последната врата. Внатре има празна спална соба со кука завртена во таванот и јаже врзано за неа. Личи на бесилка или нешто слично. Прилично е морничаво да оставиш таква работа зад себе кога заминуваш. Насетувам што си мисли Миа сега, па прв прозборувам. „Сигурно некои деца се зафркавале“, велам, иако ни самиот не верувам баш во тоа. Ни таа не е убедена.

Назад на приземјето, тропкам по сидовите за да утврдам кои се носечки, а кои ќе можеме да ги урнеме за да добиеме отворен распоред. Ќе ни требаат години за да ја направиме куќава онаква каква што ја сакаме, но може да се изведе, си признавам.

„Правилно постапивме, нели?“ прашува Миа.

Ја прегрнувам со едната рака околу рамениците. „Ќе го извлечеме најдоброто од сето ова.“

„Ако тоа требаше да ме утеши, слаб обид.“

„Види, не можам со рака на срце да кажам дека ова ќе ни успее. Можеби ќе биде целосна катастрофа. Но можеме само да дадеме сè од себе и да се надеваме на најдоброто.“

„Интересно, токму тоа сакав да го кажам во свадбените завети“, се шегува таа.

„Дами и господа, ви ја претставувам мојата сопруга, инаку професионална комичарка“, возвраќам мртов сериозен. „Впрочем, кој би поверувал дека со мајка ми ќе се борите да се дограбите до истото?“

„Со мајка ти се бориме за истото уште откако те запознав.“

„Мислев на куќата. Вие две конечно имате нешто заедничко. Велат дека мажите се женат со мајките.“

„Ќе те потсетам на оваа споредба следниот пат кога ќе ме молиш за малку акција под кебето. Ако сакаш, ќе ти дозволам и 'мамо' да ме викаш.“

„Ти победи“, додавам и ја истерувам од глава сликата што штотуку ми ја создаде.

ПОГЛАВЈЕ 3

МИА

„Куќата е само наша.“ Ги кревам клучевите и свечкам со нив.

„Честитки“, вели Деби, но насмевката не ѝ стигнува до очите.

Го прегрнува синот, а мене само ме тапка по рака. Токму толкава блискост ми е сосема доволна. „Не спомнавте дека наддавањето е денес“, вели.

„Не сакавме ништо да кажуваме за да не ја урочиме работата“, одговара Фин. „Знаеш колку пати досега останавме разочарани.“

„И доста време изгубивме овде“, додавам. „Благодарни сме ви за сè што направивте за нас, но мора да си продолжиме со животот.“ Ја гледам само Деби. „Само Фин и јас.“

Се колнам, нешто во неа се збрчкува како гол полжав посипан со сол секогаш кога нешто ќе ја потсети дека Фин се оженил со мене. Но само јас го забележувам тоа. Од мигот кога ме запозна и ми ги виде тетоважите на рачниот зглоб, глуждот и грбот, уште веднаш ми пресуди, иако нејзиниот син има тетоважи на целата рака како ракав, вклучувајќи и една тетоважа со лицето на поранешната девојка Ема, која сè уште не ја отстранил со ласер и покрај тоа што постојано му досадувам да го стори тоа.

Едно будалесто, несигурно делче од мене се прашува дали Фин можеби сè уште не ја преболел целосно поранешната девојка и затоа ја чува тетоважата. Деби, секако, не е подготвена да се прости од Света Ема. Во трпезаријата чува врамена фотографија од нивната матурска вечер.

Ема е во сребрен вечерен фустан, а Фин во елегантен костум со вратоврска. Мислев дека на крај ќе ја замени фотографијата со некоја од нашите свадбени, но не. Се колнам, секогаш кога сум во таа соба, очите на онаа девојка ме следат каде и да се движам.

„Има многу работа, но подготвени сме да засукаме ракави“, велам.

Деби испушта звук, нешто помеѓу кратка смеа и свинско гровтање. „О, Миа, да се шеташ низ ‘Џон Луис’ и да избираш постелнина и соодветни завеси не е ‘засукување ракави’. Најголемиот дел од работата ќе го завршат Фин и татко му, нели?“

Си го сакам сопругот и знам дека понекогаш се наоѓа меѓу два огна, но во вакви моменти ми треба да покаже малку мудра и да застане на моја страна. Си го гризнувам јазикот и се прашувам како ли ми успеало во изминативе четиринаесет месеци да живеам под нејзин покрив. Сигурно ќе полудев да го немавме доградениот дел само за нас. Доградбата е мала, но си има своја спална соба, дневна, кујничка и бања. Добро ни вршеше работа, само што тоа не ги спречува неговите да ни упаѓаат кога ќе им текне.

Го тргам погледот од неа и го насочувам кон Дејв. Не можам да не забележам колку остарел во последнава година. И понатаму е широк во рамениците, но има помалку мускули отколку пред само неколку месеци. Сивото сега му преовладува во косата, а таа сè повеќе му се повлекува од челото, па веќе не може со шишките да го крие темноцрвениот белег од раѓање што му покрива половина од челото и дел од едниот очен капак.

„Навистина е пространа“, вели Дејв. „Имате многу простор да ја направите по свое.“

„Само штета што нема да можете да ги наполните сите тие спални соби...“

„Деби“, ја прекинува Дејв и не е единствениот кому не му се верува што кажа жена му пред малку.

„Ох, се извинувам...“ почнува таа, но изразот на лицето ѝ кажува нешто сосема друго. Веќе излегувам од собата и се упатувам назад кон доградбата. Точно знае каде да ме

удри за најмногу да ме заболи. Додека излегувам, сакам да го слушнам Фин како ѝ се нафрла и ѝ кажува колку непромислено беше тоа што го рече. Но тој само тргнува по мене.

Ја трескам зад себе вратата кога влегувам во доградбата, а тој веднаш потоа ја отвора и влегува.

„Срце“, почнува Фин, но не сакам ни да го слушам.

„Да не си се осмелил да ја оправдуваш за тоа што го кажа.“

„Го кажа без да размисли.“ Му ја тргам раката од рамото. „Знаеш каква е.“

„И тоа како знам. Не може да се воздржи – мора да ме натера да се чувствувам безвредна. Гледам како ме гледа – како својата фалична снаа. Е па, мило ми е што јајчниците ми се фалични, ебате, зашто така никогаш нема да може да ги зарие канците во внуче.“

„Не го мислиш тоа. Ќе зборувам со неа.“

„Не се мачи, нема да те слуша“, велеам. „Се однесува како разгалено детиште затоа што знае дека ние ја заслужуваме куката, а не таа.“ И додека го извлекувам куферот од под креветот, знам дека се однесувам сосема неразумно, но не можам да се сопрам и само продолжувам. „Ајде да спакуваме нешто облека и неколку работи за лична хигиена и да земеме соба во ‘Травелоџ’. Останатите работи ќе ги земеме утре. Ќе се јавам и во фирмата за складирање да ги известам и да договориме сè да ни донесат во новата кука.“

„Во куката не може да се живее, Миа. Го знаеш тоа. Ајде да ја преспиеме работава, па ќе зборуваме утре наутро. А ако и тогаш си цврсто решена да си одиме, ќе најдеме каде.“

Знам дека само ме смирува и ми го кажува она што ми треба да го слушнам. Му дозволувам да ме привлече кон градите. И двајцата знаеме дека кога ќе осамне, бесот ќе ми помине. Но вечерва имам намера да имам гласен, страстен секс со синот на Деби и да врескам толку силно што ќе го кренам проклетиот покрив ако треба, и не ми е гајле кој ќе слуша. Ако не можам да му дадам бебе, барем ќе му приредам ноќ за паметење.

ПОГЛАВЈЕ 4

ДЕЈВ

Со Деби повторно остануваме будни до доцна во ноќта и ги одмеруваме добрите и лошите страни на тоа што Фин и Миа ја купија онаа куќа. Таа е убедена дека, ако успее да го начека Фин насамо, сепак ќе го наговори да ни ја продаде нам. Но Миа ја има истата жестока решителност што премногу пати сум ја гледал и кај жена ми. Кога некоја од нив ќе науми нешто, тешко дека ќе ја разубедиш. Се плашам дека во оваа битка, Деби нема да може да победи.

Претходно се расправавме поради нејзиниот коментар за тоа дека Фин и Миа ќе основаат семејство. Знам дека Деби не сакаше да звучи така и, да не излета Миа од собата, ќе ја слушнеше како се извинува. Понекогаш кажува нешто без да размисли, но нема лоша намера. А Миа, пак, е усвитена глава, па нивната караница ќе ја прави атмосферата овде непријатна уште некое време.

За волја на вистината, мислам дека Миа си бараше кавга. Некако многу воинствено ни засвечка со клучевите пред нос. Не славеше само што купиле куќа, туку и што ја победи Деби.

„Нели ти е мило што куќата му припаѓа на некој од нашето семејство, а не на некој однадвор?“ ја прашувам.

„Претпоставувам дека да“, признава таа, но мрази да губи.

Ја предупредив Деби и дека, ако не почне да се труди да ја придобие Миа и да ѝ покаже дека не ѝ е непријател, ќе го изгуби Фин. Тој ќе избере да ја усреќи жена си наместо да ни угодува нам, како што е и природно. Но и Фин ќе има полни раце работа, затоа што Миа не е секогаш девојка на која лесно ѝ се угодува. Тој ја нарекува амбициозна и

со цврсти ставови, но јас би рекол дека е наметлива и дека секогаш сака нешто што го нема. Веројатно е наследно. Со нејзините родители сум се сретнал само неколкупати, но ми оставаат впечаток дека ни тие никогаш не се задоволни со она што го имаат. Веројатно затоа и заминале на петгодишно пловење: сакаат лично да се уверат дали тревата е позелена на другиот крај на светот.

Никогаш не би ѝ го признал ова на Деби, но малку им завидувам на родителите на Миа. Многупати сум помислувал да побегнам некаде кога тежината на грижите просто ме набива в земја. Во такви моменти би дал сè само да исчезнам. Но во реалноста не би го направил тоа. Не би можел да ја оставам Деби сама освен ако навистина не морам. Премногу си требаме еден на друг.

Вечерва ме мачи упорна болка во желудникот што никако да попусти, па кога Деби најпосле заспила, тивко излегувам од спалната соба, се симнувам во трпезаријата и земам две таблети од шишенцето скриено во витрината со пијалаци. Ги голтам со чист бурбон „Џим Бим“. Веќе е рано наутро, па во оваа доба пијачкава може да ми биде или последна за денот или прва. Кога така гледам на тоа, не се чувствувам толку виновно.

Немам проблем со алкохолот, но знам и дека во последно време ми стана нешто повеќе од навика. Почнав да се потпирам на него за да ми ги затапи сите остри рабови во животот набргу откако ѝ ја поставија дијагнозата на Деби. Потребата само се засили кога бизнисот почна да ми се лизга од раце. Се појавија поголеми, подобри и поевтини градежни фирми, со пониски режиски трошоци и пониски понуди, и за занаетчиите како мене веќе немаше место.

Си турам уште една чашка и си ветувам дека ќе ми биде последна за денес. Не знам точно дали од алкохолот или од таблетите од мојата скришна залиха, но болката во желудникот почнува да ми се намалува. Како и да е, олеснувањето е само привремено, особено кога го вадам телефонот од полнач и го пуштам видеото што ми го испрати Фин. Ме полазуваат морници додека гледам како минува

низ секоја соба, а јас почнувам од око да пресметувам колку работа треба да се заврши. На крај кревам раце. Премногу работи ми го одвлекуваат вниманието. Морам лично да ја видам куќата.

Можеби сепак има светла страна во сето ова. Можеби токму овој проект ни треба за да се зближине со Фин. Оддалеченоста меѓу нас, татко и син, почна уште од денот кога Фин дојде на свет, и признавам дека делумно јас сум виновен за тоа.

Го враќам телефонот на полнач, влегувам во бањата и си ги мијам забите по вторпат вечерва. Потоа земам голема голтка течност за плакнење уста со вкус на нане и ја плакнам устата додека повеќе не го чувствувам вкусот на бурбонот. Потоа тивко се вовлекувам назад во креветот покрај Деби.

Ја префрлам раката преку градите на Деби додека ѝ се креваат и спуштаат. И покрај сите нејзини мани, никогаш не би можел без женава. Влезе во мојот живот во време кога ми требаше некој да биде на моја страна и никогаш не си замина. Без двоумење би умрел за неа. Всушност, да не беше таа, веројатно веќе ќе бев мртов.